

[Fraenkel.]

tolden. Der er vel intet Menneske, der for Alvor vil paastaa, at denne meget høje Told fordyrer Osten med saa meget som en halv Øre. Hvorfor gør den det ikke? Fordi den indre Konkurrence er saa enorm, at det ganske simpelt hen er udelukket. Jeg kan henvise, blandt Hundreder af andre, til et Tilfælde, hvor en Gardinfabrik her i Landet ved Hjælp af et Toldpaalæg virkelig kom til at tjene mere, end man ønskede den skulde tjene, mere, end den maaske burde tjene. Men lige saa saare der kom en Gardinfabrik til, var den Herlighed forbi, saa var vi straks nede paa lavere Priser.

Jeg har blot en passant atter en Gang villet demonstrere, at det er umuligt at sige i al Almindelighed, at et Toldpaalæg fordyrer en Vare. Jeg benægter paa ingen Maade, at det kan ske, men almindeligt er det ikke, navnlig ikke i vor Tid, hvor Konkurrencen er saa stærk.

Saa kom det ærede Medlem ogsaa ind paa Talen om den Bevægelse, der skulde være i Europa for en europæisk Toldunion. Det viser en vis Svaghed i ens Stilling, at man skal være nødt til at male den Slags Fata Morganaer op som Baggrund for at faa en passende Stemning frembragt, men skulde det ærede Medlem kende noget som helst i Retning af en praktisk Bevægelse for en europæisk Toldunion, ud over hvad Diplomater staar og snakker og sladrer og sladrer om paa en Konference, eller hvor maaske Købmænd staar og sladrer om det samme, parate til at rejse lige hjem fra Konferencen og forhøje Toldsatserne, hvor de kan have Nytte af det — skulde det ærede Medlem faa noget virkeligt at vide i den Retning, saa kom endelig og meddel os det, for vi vil alle hellere end gerne være med i en saadan Bevægelse, saa snart vi mærker, at der er Grund under den.

Jeg vilde anse det for noget nær den største Lykke, der kunde times Europa, om det skulde blive Tilfældet, og jeg skulde ønske, at det ærede Medlem vilde henvende sig f. Eks. til vor højtærede Udenrigsminister, som jo holder meget af at beskæftige sig med store Opgaver og lade sit Diplomati beskæftige sig med dem. Her er virkelig en Opgave, som det ligger indenfor vore Kræfter at beskæftige os med. Der vil ikke komme noget ud af det, men en god Sag skader det jo ikke at tjene, og her er virkelig Mulighed for at gøre noget gennem vor Repræsentation i Udlandet, baade vore Diplomater og andre ved vore Repræsentationsstabe ansatte Folk.

Men der kommer ikke noget ud af det,

ærede Medlem, og jeg skal sige hvorfor. Der kommer ikke noget ud af det, det er umuligt at lave en europæisk Toldunion, fordi det kræver Ofre. Ofre fra Land til Land, Ofre fra Fag til Fag, Ofre, om jeg saa maa sige, fra Forretning til Forretning. Tiden er endnu ikke inde til, at noget Menneske vil bringe disse Ofre.

Det ærede Medlem behøver blot at tænke paa en skandinavisk Toldunion, der dog ligger snublende nær for alle de tre Lande. Abstrakt, fra Talerstolen eller ved Skrivebordet, kan vi tale om en Toldunion, som vilde være en Lykke for alle de tre Lande, som vilde samle hele den danske Rigsdag, uanset Partiforskel, i Iver for at faa den gennemført, men den kommer ikke, fordi det kræver Ofre fra Land til Land og fra Fag til Fag, og disse Ofre vil man ikke bringe.

Jeg vilde gerne henvende et Par Ord til den højtærede Handelsminister i Anledning af hans Udtalelser. Lad mig straks til Beroligelse for det ærede Medlem Hr. Stauning sige, at han ikke skal frygte for nogen Taksigelse fra min Side. Jeg plejer overhovedet ikke at takke for, hvad der ydes politisk. Jeg gaar nemlig ud fra, at man yder det, man anser for rigtigt, og det kan man glæde sig over eller være bedrøvet over, men der er i alt Fald ingenting at takke for. Jeg synes nu heller ikke, der var Spor af Anledning til at takke den højtærede Handelsminister, for — ja det var jo ingen Afvisning, paa ingen Maade, tværtimod, den højtærede Minister var jo villig til at indgaa i Forhandlinger, men jeg fik alligevel ikke Indtrykket af, at han gjorde det med stor Glæde.

Jeg fik det bl. a. ikke, fordi Tyngdepunktet i hans hele Tale, som han flere Gange kom tilbage til, alligevel var dette, at saadant noget havde man aldrig gjort før her, det var aldrig sket før, at man saadan havde taget Spørgsmaalet om Forandringer i Toldtariffen ud af Hænderne paa Rigsdagen og lagt det over i Administrationen — hvorved han jo, i Parentes bemærket, ganske saa bort fra, at der dog er et lille Mellemlid, som netop bestaar i en Delegation fra Rigsdagen —, dette kunde han ikke tænke sig, dette havde man aldrig gjort før, og det at gøre, hvad man aldrig havde gjort før, syntes at virke stærkt afskrækkende paa Handelsministeren.

Jeg for mit Vedkommende maa nu sige — jeg er selvfølgelig ogsaa Konservativ —: al Ære og Respekt naturligvis for Traditionen, saa længe den svæver over Forhold, der er de samme, som den Gang